

الفصل الرابع: في التوابع

فصل چهارم: ملحقات

كل ما يلزم المحرم في الحل من كفارة الصيد، أو المحل في الحرم يجتمعان على المحرم في الحرم حتى ينتهي إلى البدنة فلا يتضاعف. وكلما يتكرر الصيد من المحرم نسياناً وجب عليه ضمانه. ولو تعدد وجبت الكفارة أولاً، ثم لا تتكرر، وهو ممن ينتقم الله منه.

تمام كفارات صیدی که در خارج از حرم بر عهده مُحرم است یا آنچه در حرم بر عهده غیر مُحرم می‌باشد، به‌طور مجموع بر عهده مُحرمی است که در حرم مرتکب صید شود تا هنگامی که به حد یک شتر فربه برسد و از آن تجاوز نخواهد کرد. هر بار که صید کردن - به‌طور غیر عمدی - توسط مُحرم تکرار شود ضامن است، اما اگر از روی عمد تکرار شود، بار اول کفاره دارد اما اگر بیشتر شد کفاره تکرار نمی‌شود و این شخص از کسانی خواهد بود که خدا از آن‌ها انتقام می‌گیرد.

ويضمن الصيد بقتله عمداً وسهواً، فلو رمى صيداً فمرق السهم فقتل آخر كان عليه فداء، وكذا لو رمى غرضاً فأصاب صيداً ضمنه. ولو اشترى محل بيض نعام لمحرم فأكله كان على المحرم عن كل بيضة شاة، وعلى المحل عن كل بيضة درهم. ولا يدخل الصيد في ملك المحرم باصطياد، ولا ابتياع، ولا هبة، ولا ميراث، هذا إذا كان عنده، ولو كان في بلده فإنه يملك.

هر کس عمداً یا سهواً صیدی را بکشد ضامن است؛ پس اگر به‌سوی صیدی تیر پرتاب کند و تیر از داخل بدن صید عبود کند و صید دیگری را نیز بکشد باید دو کفاره بپردازد. همچنین اگر به‌سوی هدفی تیر بیندازد اما به صید دیگری اصابت کند، ضامن آن خواهد بود. اگر غیر مُحرم برای شخص مُحرم تخم شتر مرغ بخرد و محرم آن را بخورد، محرم باید به ازای هر تخم یک گوسفند به‌عنوان کفاره بپردازد و غیر محرم به ازای هر تخم یک درهم بپردازد. صید به هیچ‌یک از طرق زیر در تملک مُحرم در نمی‌آید: با صید کردن، خرید کردن، بخشیدن، ارث بردن؛ البته این‌ها در صورتی است که صید همراهش باشد، اما اگر در شهر و دیار خودش باشد مالک می‌گردد.

ولو اضطر المحرم إلى أكل الصيد أكله وفداه، ولو كان عنده ميتة أكل الصيد إن أمكنه الفداء، وإلا أكل الميتة. وإذا كان الصيد مملوكاً ففداه لصاحبه، وإن لم يكن مملوكاً تصدق به.

اگر مُحرم مجبور شد (به اضطرار افتاد) از صید بخورد، آن را بخورد و کفاره‌اش را نیز بپردازد و اگر (علاوه بر صید) مرداری هم در اختیارش بود و توانایی پرداخت کفاره را هم داشت صید را بخورد و گرنه مردار را بخورد. اگر صید در ملکیت کس دیگری باشد کفاره از آن صاحبش خواهد بود و اگر در ملکیت کسی نباشد، کفاره را صدقه می‌دهد.

وكل ما يلزم المحرم من فداء يذبحه أو ينحره بمكة إن كان معتمراً، وبمنى إن كان حاجاً. وكل من وجب عليه شاة في كفارة الصيد وعجز عنها كان عليه إطعام عشرة مساكين، فإن عجز صام ثلاثة أيام في الحج.

هر كفاره‌ای که بر عهدهٔ مُحرم است، اگر در عمره باشد آن را در مکه و اگر در حج باشد در منا ذبح (و یا نحر) کند.

کسی که باید به‌عنوان كفاره یک گوسفند بدهد و نتواند، ده فقیر را اطعام کند و اگر باز هم نتوانست، سه روز در حج روزه بگیرد.

